

Påskdagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
F. D:n Franciskus Urban

Kristus är uppstånden! Sannerligen uppstånden!

Job 19:23-27; 1 Kor. 5:6-8; Mark. 16:1-8; Ps 139

”Böj ert öra hit och kom till mig! Hör, så får er själ leva!”¹ En strof ur Jesaja som profeterade om denna dag.

Kristus är uppstånden!

I och med Påsken så är skapelsen fullbordad. Skapelsen, vars innersta mening är dess *logos*. Ordet har i Marias Son klätt sig i sin skapelse. Utan Honom, Ordet, finns ingenting till. Detta *logos*, detta ord, är det som ger hopp och förvandlar meningslöshet till liv; som segrar över döden; som är Livet.

Från skapelseberättelsen och framåt pekas det på denna dag då Kristus besestrar döden och återupprättar relationen mellan människan och Gud Fadern. Han drev ut människan från Edens lustgård och öster där om satte han keruberna och det flammande svärdets lågor för att bevaka vägen till livets träd.² Korset, det nya livets träd har nu rests och blivit ett tecken för var och en av oss; ett tecken på att Herren är Gud och att livet har sekrat. Men, som profeten Jesaja indikerar: vi måste lyssna för att leva.

Många profeter har sedan skapelsen banat väg för Gud Sonen och vars verksamhet pekar på Herren, vår frälsare. Jesaja, som nämnts, men också Josua, Job, Jona, Hesekiel... Jesus själv berättade för sina lärjungar om vad som skulle komma att ske. I sitt avskedstal, som vi lyssnade till under Skärtorsdagen, säger han bl.a:

”Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa. Ni har hört att jag har sagt er: Jag går bort, och jag kommer till er igen. Om ni älskade mig, skulle ni glädjas över att jag går till Fadern, ty Fadern är större än jag. Och nu har jag sagt det till er innan det sker, för att ni skall tro, när det har skett. Det är inte mycket mer jag kommer att säga er, ty denna världens furste kommer. Mot mig förmår han ingenting.”³

När lärjungarna fick höra detta måste det ha varit oerhört svårt: Mästaren skulle lämna dem. Men Jesus tröstar och säger:

”Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig. I min Faders hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag då ha sagt er att jag går bort för att bereda plats åt er? Och om jag än går och bereder plats åt er, skall jag komma tillbaka och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är. Och vart jag går, det vet ni. Den vägen känner ni.”

¹ Jes 55:3

² 1 Mos 3:22-24

³ Joh 14

Påskdagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
F. D:n Franciskus Urban

Men då tar Thomas, tvivlaren, till orda och i sin ängslan frågar han:

"Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?" Jesus sade till honom: "Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. Om ni har lärt känna mig, skall ni också lära känna min Fader. Och härefter känner ni honom och har sett honom."⁴

Vad som sedan händer är kanske inte så konstigt utan djupt mänskligt. För när Jesus grips i Getsemane så skingras lärjungarna. I rädsla, vanmakt och skam flyr de bort och gömmer sig. Bara Johannes befinner sig, tillsammans med Jesu mor, vid korsets fot där på Golgata; vid nionde timmen då förhänget i templet brister; då människosonen tar sitt sista andetag och allt är fullbordat. Bara Johannes och den kvinna som bar och födde Sonen.

På tredje dagen beger sig så ett antal kvinnor till graven för att smörja och linda kroppen. Vad som möter dem förfärrar och skrämmer: Stenen som täckte graven är undanrullad och, som vi hörde i evangelietexten, tilltalas de av Guds Ängel som meddelar att Sonen inte är här. Han har uppstått från dödsriket.

*

Ska man tro på detta? Hur, kan man tro på detta?

Det enkla svaret är självklart att hänvisa till Jesu egna ord ur Johannesevangeliet, som vi nyss hörde, där han helt enkelt säger ”Tro på mig”. Och det är visserligen ett faktum, att antingen tror man, eller så tror man inte. Samtidigt blir det, som man säger, ett cirkelargument att tro på någon bara för att denne någon har sagt att man bör tro på honom. Och i vår värld i synnerhet, där allt bedöms utifrån vad som är logiskt och enligt vad som brukar ske.

Och Jesu uppståndelse är varken logisk eller något som brukar ske.

Jesu uppståndelse från det döda är däremot något som brukar debatteras. Inte minst inom den akademiska världen. Historiker, naturvetare och teologer har genom åren med liv och lust kastat sig in i att argumentera antingen för eller emot sannolikheten i att Jesus återuppstod. Ett av de mer seriösa och intressanta argumenten för att uppståndelsen verkligen hände, är att det var kvinnor som fann den tomma graven och var de som hade att berätta om det stora som hade skett.

Jaha... på vilket vis skulle det bevisa att Jesus har uppstått? Jo, vi skall ha klart för oss att kvinnor på den tiden inte hade någon särskilt hög ställning. De fick, exempelvis, inte kallas som vittnen i rättsliga sammanhang. De hade så låg trovärdighet att det inte sågs som möjligt. Och nu sker det osannolika: några kvinnor kommer med budskapet att Jesus från Nasareth har uppstått. Och om man vill sprida något sådant hade det varit långt mer trovärdigt att låta män vara de som upptäckte den tomma graven och fick ta emot budskapet. Men nu var det kvinnor!

Som en parentes kan nämnas det faktum att kvinnor i alla tider har fått det – och får det – bättre med den kristna läran! Men det kanske mer är ett ämne för fikabordet.

⁴ Joh 14

Påskdagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
F. D:n Franciskus Urban

Ytterligare ett intressant faktum att ta upp, är att jämföra situationen vid arresteringen av Jesus och att lärjungarna skingrades. Ni kommer ihåg?! Det var bara Johannes kvar då spikarna drevs genom köttet och in i korsets trä; det var bara Johans kvar då lansen drevs genom Jesu sida; det var Johannes som hörde Mästarens sista ord.

Men vad som senare händer är att lärjungarna åter kommer på banan, ger sig ut i världen för att förkunna det glada budskapet och går i döden för sin övertygelse att Jesus vände åter från dödsriket. Från att ha flytt i skräck, tvivel och skam; till att gå i döden. Något hände där emellan. Vad, hände där emellan. Jo, de träffade Honom igen, livs levandel!

Kristus är uppstånden!

Frågan är hur vi, i vår tid, handskas med och förvaltar detta. Gör vi, likt de flesta av lärjungarna: gömmer oss i skam och av rädsla? Eller kan Johannes – och naturligtvis Jesu Moder, Jungfrun Maria, - tjäna som förebilder för oss? Att vi, liksom dem, vågar möta smärtan och sanningen.

Vad händer i oss då vi, i nattvardens sakrament, verkligen möter Herren Kristus? Vågar vi oss ut ur våra gömslen? Vågar vi komma ut som sanna vittnen? Går vi – som de lärjungar som gömde sig faktiskt gjorde – i döden för vår övertygelse och tro, att Kristus är uppstånden?

Jag ber, ta även med dig Guds Ängels ord vid den tomma graven; ord som gäller även oss: Var inte rädd!

Kristus är uppstånden!